

Ad § 16, stk. 2 og 3 f.

Det forudsættes, at der i alle tilfælde, hvor biler delvis bruges til erhvervsmæssig transport, kan finde forholdsmæssigt fradrag sted i overensstemmelse med den gældende ligningspraksis vedrørende erhvervsomkostninger.

Ad § 17, stk. 4.

Det bør klarlægges, at detailhandlere, der også har salg til andre end forbrugere — uanset omfanget heraf — ikke skal udstede fakturaer på deres salg til private forbrugere.

Ad § 20, stk. 1.

I det omfang databehandling over bogføringscentraler vinder indpas, vil den angivne frist (den 20. i måneden) blive vanskelig at overholde, og det henstilles derfor, at der indføres en dispensationsregel.

Ad § 24.

Fællesrådet vil finde det i overensstemmelse med grundideen i en merværdiafgift, at afgift vedrørende importerede varer først svares ved første omsætning — og at der i hvert fald gives en rimelig betalingsfrist for afgift af importerede varer.

Ad § 37, stk. 2.

Fastsætter, at virksomheder, som ønsker at benytte betalingsprincippet som grundlag for afgiftstilsvaret, skal foretage en *specificeret* opgørelse over deres udestående fordringer ved lovens ikrafttræden og indsende den inden *otte dage* til toldvæsenet.

Opgørelsen skal tjene som kontrolforanstaltning, idet indbetaling på disse udestående fordringer ikke skal medregnes til den afgiftspligtige omsætning, men dette kan ikke motivere en så kort frist som otte dage. En så kort frist kan i øvrigt ikke efterleves i praksis, og fristen må derfor forlænges, f. eks. til fire uger.

Da det vil være en betydelig regnskabsmæssig belastning, såfremt en virksomhed skal operere med dobbeltregnskab for debitorer, der hidrører fra henholdsvis før og efter lovens ikrafttræden — en belastning, som vil forøge fejlmuligheder og dermed vanskeliggøre kontrol — foreslås, at det i loven anføres, at fordringer ved lovens

ikrafttræden modregnes i den afgiftspligtige omsætning, første gang denne opgøres, og den skal da naturligvis omfatte den samlede pengeindgang.

Ad § 38, stk. 1.

Ifølge denne bestemmelse ydes alene refusion af afgifter i henhold til lov nr. 211 af 16. juni 1962 — engros-afgiften. Ved engros-afgiftens gennemførelse blev imidlertid en række varer af praktiske grunde undtaget fra denne lov, idet engros-afgiften i stedet blev indreguleret ved ændringer i den gældende punktbeskatning. Det samme skete, da engros-afgiften i 1965 blev reguleret fra 9 pct. til 12¹/₂ pct.

Det må — som allerede indledningsvis anført — være en selvfølge, at den del af punktbeskatningen, som svarer til engros-afgiftens indregning, skal bortfalde samtidig med engros-afgiftens bortfald, og at afgiftsinvesteringen på lagervarer ved merværdi-afgiftslovens ikrafttræden indgår i refusionen på linje med refusion af investeret engros-afgift. Det bør være realiteter og ikke teknik, som skal afgøre løsningen af dette spørgsmål.

Ad § 38, stk. 4.

Fastsætter, at afgiftsgodtgørelsen for engros-afgift på lagervarer skal godskrives i fire lige store rater. Dette indebærer i realiteten, at handelen skal yde staten et tvangslån — hvis skønnede værdi i lovforslagets bemærkninger er ansat til ca. 600 mill. kr. — i ca. fire måneder (et kvartal plus indsendelsesfrist 20 dage, ved minus-saldo plus 14 dage til refusion), derefter aftrappet med en fjerdedel hvert kvartal.

Butikshandelens Fællesråd må stærkt protestere imod, at finanspolitiske foranstaltninger skal bæres af butikshandelen. Skal refusionen desuagtet forhales, bør disse tilgodehavender gøres rentebærende, f. eks. med 3/4 pct. månedlig rente, svarende til den rentesats, som lovforslaget indeholder for kredit med afgiftstilsvaret.

Merværdi-afgiftens indregning i priserne.

Fællesrådet skal henstille, at der i loven indføres en bestemmelse om, at en virksomheds salgspris etc. ved *enhver* prisangivelse, herunder også banderolepriser,